

TAMMUKKA

Keski-Suomen Perhokalastajat ry:n jäsenlehti

2/2016

YHTEYSTIEDOT/JULKAISIJA

Keski-Suomen Perhokalastajat ry
PL 570
40101 JYVÄSKYLÄ

www.kspk.fi

Tili:

Keski-Suomen Osuuspankki IBAN FI68 5290 0220 1877 91
Jäsenmaksu 22 e. Liittymismaksu 15 e (nuorisojäsenet 5 e)

HALLITUS

Puheenjohtaja

Jouko Keto 040 708 1951
jouko.keto@kspk.fi

Varapuheenjohtaja

Joona Saarinen
joona.saarinen@kspk.fi

Rahastonhoitaja/jäsenasiat

Risto Päivinen 044 547 1227
risto.paivinen@kspk.fi

Sihteeri

Elias Päivinen
elias.paivinen@kspk.fi

Hallituksen jäsenet

Antero Kivelä
antero.kivela@kspk.fi
Pekka Silvennoinen
pekka.silvennoinen@kspk.fi
Miika Tolvanen
miika.tolvanen@kspk.fi

Jos haluat viestisi koko hallitukselle osoite on hallitus@kspk.fi

TAMMUKKA

Jouko Keto 040 708 1951
jouko.keto@kspk.fi

Kalaretket ja lampi Hallitus

Nettivastaava
Pekka Silvennoinen
pekka.silvennoinen@kspk.fi

TAMMUKKA

Ilmestyy kaksi kertaa vuodessa ja toimii kotisivujen ohella yhdistyksen viestintäkanavana.

Jokainen, joka osaa näpylöidä tietokoneen näppistä, osaa kirjoittaa juttuja Tammukkaan. Kirjoittakaa omista kokemuksistanne kalavesillä ja sidontapenkin ääressä. Myös kuvat oavt tervetulleita. Kaikki jutut ja kuvat kiinnostavat.

Jutut kuvineen voi toimittaa suoraan puheenjohtajalle ennen seuraavan Tammukan ilmestymistä ensi syyskuussa.

PUHEENJOHTAJAN MIETTEITÄ

Kulunut vuosi on ollut allekirjoittaneelle monessa mielessä merkittävä. Alkuvuodesta minulla oli mahdollisuus ”paeta” ulkomaille, missä yhteydessä tarjoutui myös kalastaa pari päivää Uuden Seelannin Eteläsaarella. Vuosikausien haave toteutui. Samankaltainen asia toteutui kesällä, josta suurimman osan vietin Inarinjoella. Ajatus oli nauttia viimeisestä ”vapaasta” kesästä ennen Tenon uuden kalastussäännön todennäköistä voimaantuloa ensi vuonna. Säännön voimaantulo jatkuu tässä kuussa ja voi vain toivoa, että järki voittaa ja neuvoteltu sääntö hylätään. Sääntöesitykseen ja Anssi Elorannan kommentointiin asiasta voi tutustua kotisivuillamme. Uuden Seelannin tuokiokuvia ja juttu siitä, miten Inarinjoella loipulta kävi, löytyvät tästä lehdestä.

Tätä kirjoitettaessa on jo ollut muutama kerhoilta. Osallistujiaakin on ollut, mutta ei siinä määrin kuin hallitus olisi toivonut. Osasyys tähän lienee sillä, että Tammukan ilmestyminen on viivästynyt, mistä lisää hieman jäljempänä. Kauden aloittanut esitys Neijdenin alueen kalastusmahdollisuuksista uusitaan sopivana ajankohtana ensi keväänä. Osallistujamäärän vähäisyyden syitä pohdittaessa tulee ensimmäisenä mieleen ihmisten lisääntyvä vetäytyminen ihmiskontakteista enenevässä määrin nettiin. Tämä on huomattu myös kansallisella tasolla ja muussakin yhdistystoiminnassa kuin vain omassamme. Toinen syy lienee työelämän jatkuvasti lisääntyvä kiire ja kolmas hallituksen epäonnistuminen ohjelman suhteen. Syy Tammukan myöhäiseen ilmestymiseen on puolestaan kahtaalla, sisällön tarjonnan vähäisyydessä ja päätoimittajan persoonassa. Aika kuluttaa, vanhentaa ja väsyttää eikä tilanne, jossa yhdistyksen tietuslehti on muuttunut puheenjohtajan yksinpuhelun areenaksi, ei myöskään ole kehuttava kehitystrendi.

Tästä päästäänkin tulevaan syyskokoukseen. Hallituksesta vapautuu useita paikkoja ja olisi mukavaa nähdä erityisesti uusien jäsenten ilmoittavan halukkuudestaan osallistua kerhon toimintaan. Tähän on hyviä perusteluja. Me vanhat jäärät, allekirjoittanut mukaan lukien, olemme jo kaiken kokeneet ja tiedämme kaiken. Meille ei toimintaa kannata suunnata. Toimintaideamme polkevat vanhoja uria, eivät välttämättä niitä, joita vasta äskettäin perhokalastuksesta kiinnostuneet haluaisivat kulkea. Se polku löytyy parhaiten, kun olette itse ke-

hittämässä kerhon ohjelmaa. Te tiedätte parhaiten, mitä haluatte ja hallituksesta käsin teillä on mahdollisuus järjestää mieluista toimintaa itsellenne. Jo yksistään tästä syystä kannattaa tarjoutua ehdolle. Pienenä porkkanana jokaisella hallituksen jäsenellä on C&R -lupa Kuusikkolammelle.

Itse olen lupautunut jatkamaan puheenjohtajana, mutta yhtä valmis olen puheenjohtajuudesta luopumaan. Omasta mielestäni Parasta ennen päivämääräni on ohitettu ja olisi mukava päästä vain nauttimaan hauska harrastuksesta. Hallituksessa olen valmis jatkamaan ja antamaan sen tuen, minkä osaan.

Ohjelman kiinnostavuus on paljolti kiinni vetäjistä. Meillä on rajalliset mahdollisuudet tuottaa kerhon ulkopuolisia sidontaillan vetäjiä ja tarinankertojia. Yksi kauempaa tuleva vierailija sekä syksyllä että keväällä mahdollisuuksien rajoissa. Uskon myös oman kerhomme jäsenistöstä löytyvän yleisöön meneviä vetäjiä. Aihepiiri on laaja eikä kannata ujostella. Jokaisella on jotain annettava ja jokaiselle kerhoillan vetäjälle on myös tarjolla C&R -lupa Kuusikkolammelle. Hallitus odottaa ilmoittautumisia.

Kaikista huolista ja uuden kalastuslain sekä mahdollisesti uudistuvan Tenon kalastussäännön aiheuttamista hankaluuksista huolimatta, perhokalastus on hauska ja hieno harrastus. Toivotan kaikille hauskoja hetkiä sen parissa.

Jouko Keto

P.S. 1 Lammella käydessä löysin puusta siimaan hirttyneen närhen. Siimassa roikkui myös kaksi perhoa, joihin närhi oli ennen hirttymistään tarttunut. Jotta vastaavaa ei tapahtuisi jatkossa, pyrkikää irrottamaan puihin jääneet perhot tai ainakin perukkeet.

P.S. 2 Osallistukaa tulevaan syyskokoukseen, jos ei muuten, niin tulkaa kertoamaan, millaista ohjelmaa haluatte kerhoiltoihin. Pelko siitä, että tulee valituksi vasten tahtoaan hallitukseen on turha.

Keski-Suomen Perhokalastajat ry:n sääntömääräinen syyskokous pidetään 20.11. klo 17.00 alkaen Sepänkeskuksessa, osoite Kyllikinkatu 1 / Protoni.

Kahvi ja pullatarjoilu.

Tervetuloa!

Hallitus

SYKSYN OHJELMA

18.9. Syyskauden avaus Kuusikkolammella

9.10. Neijdenin kalastusmahdollisuudet: joki, tunturi ja meri
Joona Saarinen

16.10. Sidontailta: Peurankarvan käyttömahdollisuudet

23.10. Kalapaikkaesittely: Konneveden kosket
Jari Liljeroos ja Pekka Silvennoinen

30.10. Sidontailta: Erilaiset perhonsidontamateriaalit ja niiden käyttömahdollisuudet

6.11. Nymfikalastuskurssi osa 1

Mikko Räsänen

20.11. Sääntömääräinen syyskokous ja perinteiset pullakahvit

27.11. Nymfikalastuskurssi osa 2

Mikko Räsänen

4.12. Inarinjoki ja märän kesän perhot

Jouko Keto

11.12. Sidontailta syksyn aikana tulleiden toiveiden mukaan

Jouko Keto

KESÄ INARINJOELLA

Teksti ja kuvat Jouko Keto

Vietin Inarilla kaikkiaan yli kahdeksan viikkoa. Ajattelin nauttia koko rahalla mahdollisesti viimeisestä vapaasta kesästä ennen Tenon uuden kalastussäännön voimaan astumista. Luonto piti huolen siitä, että tämä ei kalastuksen osalta toteutunut. Inarinjoki muistutti aika ajoin vuorovesiänsä kuitenkin niin, että vuorokauden joskus yli puolimetrisenkin vedennousun laskuun kului useampi vuorokausi. Luontoa ei voi pakottaa, sen kanssa on elettävä.

Ensimmäisen luvan otin tuloni jälkeen neljäntenä päivänä. Ajattelin, että pitäähän sitä kuitenkin yksi lupa viikossa kalastaa oli sitten keliä tai ei. Loppujen lopuksi lupia tuli kalastettua yhtä monta kuin viime kesänäkin. Aloin vähän kerrassaan ymmärtää mitä eräs vanha ystäväni tarkoitti puhuessaan perhokalastuksesta vieroittautumisen välttämättömyydestä.

Jullakoski likimain kesävedessä.

Laitoin ensimmäiseen laskuun uuden pilvisen kelin perhon, jonka synty oli silkka sattuma. Naapurin poroisäntä toi vähän vaurioituneen perhon ja pyysi tekemään samanlaisen. Toimi kuulemma hyvin pilvisellä kelillä. Muuntelin perhoa hieman ja sidoin niitä sekä naapurille että itselleni. Lohi otti ensimmäisellä laskulla, pysyi hyvin kiinni ja painoi 4 kiloa. Päivävuorossa päivittelin enemmänkin veden korkeutta kuin syvennyin kalastukseen ja iltainen saalis jäi luvan ainoaksi.

Seuraavaa lupaa varten olosuhteet olivat kohdillaan viiden päivän kuluttua. Vuorossa oli Suomen puoli ja Mustajokisuu. Ensimmäisellä laskulla tarrasi kunnan mörkö, jolle kävi niin kuin käydä pitää: se karkasi, kun aloin pitämään kalaa omanani. Perukkeen heittosiimaan yhdistävä lenkki luisti. En tiennyt perfection loopin osaavan niin tehdä. Nyt tiedän. Kala oli ensimmäisen luvan kalaa kookkaampi. Kolmannella laskulla tuli 4,1 -kiloinen. Samalla perholla kuin ensimmäinenkin. Saman perhon vei myös karkulainen.

Sama paikka korkealla vedellä.

Seuraavana päivänä matkasin Kojamoväylän alapään särkälle. Keli oli pilvessä ja nyt jo nimen saanut Pilviperho pääsi taas perukkeeseen. Ensimmäisen laskun kala painoi taas 4,1 kiloa ja aurinko alkoi hymyillä. Vaihdoin siimaan Cascaden, tuloksena 2,8 -kiloinen. Seuraavalla ja samalla luvan viimeisellä laskulla tuli 4,7 -kiloinen. Taas Pilviperholla. Aloin jo epäillä vuonossa lohikassin revenneen.

Olin tällä luvalla kalastanut kaikkiaan kuusi laskua. Vain yhdellä niistä ei ollut tapahtumia. En muista moista aloitusta aiemmilta vuosilta, yleensä ensimmäiset lupani ovat olleet tyhjiä. Ja vesi oli edelleen täälläkin normaalia korkeammalla. En vain silloin tajunnut, että se laskisi vain kerran tätä alemmas koko kesän aikana.

Sää oli seuraavat kolme päivää kaunis, mutta jossain satoi, koska veden pinta ei laskenut. En kuitenkaan kalastanut. Sitten tulivat sateet ja tyhjät luvat. Jälkikäteen harmittelin mielessäni, etten sittenkään kalastanut kaikkina niinä päivinä, jolloin olosuhteet olivat hyvät tai edes kohtuulliset. Rehellisyyden nimissä on kylläkin myönnettävä, että saalista tuli ihan normaalisti ellei jopa paremmin. Koko kesän tulos oli yksi alle eli kaloja tuli yksi enemmän mitä oli kalastettuja lupia.

Perhon koko oli erikoinen tekijä kuluneena kesänä. Vesi oli vain muutama päivä ns. kesävedessä eikä sen lämpötila missään vaiheessa ollut kovin korkea, 16 astetta oli korkein mittaamani lukema. Perimätiedon mukaan näissä olosuhteissa pitäisi kalastaa suhteellisen isoilla perhoilla. Kävi kuitenkin niin, että kun oletin sopivan koon olevan #4 tai #6, kalat ottivatkin kahta tai jopa kolme numeroa pienempiin perhoihin. Syytä en keksinyt, paitsi sen, että kesän edetessä, perhoja saa yleensä pienentää, koska lohi pudottaa hampaansa heinäkuussa. Mene ja tiedä.

Tässä kuussa sitten ratkeaa, millainen kalastuskesä tuleva kesä on. Yksi kuite löytyy –
pysy

TUOKIOKUVIA UUDEN SEELANNIN ETELÄ-SAARELTA

Teksti ja kuvat Jouko Keto

Uusi Seelanti on perhokalastajalle must. Ainakin kerran elämässä. Minulle tämä kerta tarjoutui viime talvena, jolloin vietin siellä pari kuukautta keskimmäisen tyttäreni ja hänen perheensä luona pääasiassa Aucklandissa. Kalastus ei ollut matkan päätarkoitus, vaan iloinen perhetapahtuma, tyttäreni kaksostyttäreiden syntymä. Kalastuspäiviä kertyi vain kaksi, mutta niidenkin aikana Uusi Seelanti, tai ainakin sen Eteläsaari, lunasti lupauksensa.

Eteläsaari valikoitui kohteeksi siksi, että Uudessa Seelannissa viettämäni parin kuukauden aikana satoi vain muutaman kerran. Tämä sulki pois Aucklandin lähivedet, koska niiden vedenkorkeus on suuresti riippuvainen juuri sateista. Taupon alueella, jossa järjestettiin vuoden 2008 Perhokalastuksen MM-kilpailut, oli matkailusezonki vielä maaliskuussa huipussaan eikä kohtuuhintaista majoitusta oikein löytynyt. Kun Eteläsaari muutenkin poikkeaa lähes joka suhteessa Pohjoissaaresta päätin tehdä viikon matkan sinne.

En ollut varautunut kalastukseen eikä minulla ollut välineitä mukana. En myöskään voinut vuokrata autoa, koska minulla ei ollut tarvittavaa kansainvälistä ajokorttia, mikä sulki kalastusvälineiden ostamisen pois laskuista. Ainoaksi vaihtoehdoksi jäi siis kalastaminen oppaan kanssa. Sellainen löytyi Queenstownista. Oppaan hinnalla olisin kevyesti ostanut välineet, vuokrannut auton, maksanut vuoden kalastusluvan ja kalastanut viikon. Olisi kuitenkin pitänyt jollain lailla selvittää minne mennä kalaan. Niinpä otinkin nämä kaksi päivää hemmotteluna ja kaikki sujuikin erinomaisesti.

Kalastin kahdella eri joella. Toinen oli tyypillinen alankojoki, joka virtaili hiljalleen laidunmaiden halki. Sen kalasto koostui taimenista. Toinen oli puolestaan vuoristomainen, voimakkaampivirtainen joki, jossa oli pääasiassa kirjolohta, mutta myös jonkin verran taimenta. Oppaani Ronan Creanen mukaan tämä on hyvin tyypillistä Eteläsaarella: vaikka taimenet ja kirjolohet viettävät talvet ja käyvät yhdessä syönnösvaelluksilla samoissa järvissä, on niillä omat jokensa, joihin ne keväällä nousevat. Eteläsaarella on myös jokia, joissa on meritaimenkanta.

Kalastuslupa on halpa. Päiväluvan hinta on 20 NZ\$ eli n. 12 e ja kausiluvan hinta 161 NZ\$. Jokainen voi laskea itse, milloin tulee halvemmaksi hankkia päivälupien sijasta kausilupa. Molempia lupia saa nettikaupasta. Taupon alueella on oma lupajärjestelmänsä. Luvista, oppaista ja yleensäkin perhokalastus-

mahdollisuuksista Uudessa Seelannissa löytyy hyvin tietoa hakusanalla flyfishing new zealand. Mainittakoon tässä myös oppaan hinta: 850 NZ\$ päivä, joka kattaa kaiken mahdollisen välineistä ja perhoista kuljetuksiin ja kevyeseen kenttälounaaseen.

Kalastus on näkökalastusta eli ensin bongataan kala, mitä Uuden Seelannin ginin kirkkaat vedet helpottavat. Tämän jälkeen tarkkaillaan kalan käyttäytymistä ja mikäli se on ruokailupuuhissa, pohditaan taktiikat sen pyydystämiseksi. Oman oppaani ammattitaidosta kertoo se, että jokainen löytämämme kala otti ellen häirinnyt sitä omalla varomattomuudellani kuten heittämällä parilla painoperhon ja yhden pintaperhon litkan juuri siihen itkupajun oksaan, jonka alla se ruokaili. Heittäminen olikin aluksi hieman hankalaa. Niin taimenet kuin kirjolohetkin ottivat perhon hitaasti, koska vedet olivat sulamisvesiä ja siksi kylmiä. Tästä syystä tein aluksi liian nopeita vastaiskuja, jos itse näin kalan otin. Oppaan huutaessa Strike! onnistuin sataprosenttisesti. Tai ainakin melkein. Perhot olivat yksinkertaisia perusnymfejä ja pintaperhoja, joilla toisin tuli muutamia kaloja, vaikka niiden ensisijainen tarkoitus oli toimia tärppi-indikaattoreina.

Kaikki oli tähän mennessä ollut juuri sellaista, mistä aina kerrotaan. Lavastukset olivat kohdallaan, jokien taustalla vuoria, vedet kirkkaita, kaloja runsaasti, mutta ei liikaa. Se, missä odotukseni kirkkaasti ylittyivät, tapahtui tartutuksen jälkeen. Taimenet jäivät vauhdissa kirjolohista, mutta pesivät ne sitkeydellään. Kokemaani vääntämistä en muista kotivesillä tapahtuneen kuin joskus kauan sitten Lapissa. Keski-Suomessa en koskaan. Ranteeni huokaisivat helpotuksesta oppaan kertoessa päivän olevan pulkassa.

Uudesta Seelannista ja perhokalastuksesta siellä on mahdoton kertoa. Kuvatkin antavat vain kalpean aavistuksen. Uusi Seelanti on koettava. Edes kerran.

